

Π Ρ Α Ξ Ε Ι Σ 20 : 28

ΠΡΟΣΕΞΤΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΑΣ

Κατανόηση πριν από την ανάθεση

*«Προσέξτε τον εαυτό σας»
και όλο το ποίμνιο...»*

της Άννας Μαραγκουδάκη - Χατζηλιιάδη

Κατανόηση πριν από την ανάθεση

ΠΡΑΞΕΙΣ 20:28

Να προσέχετε τους εαυτούς σας και όλο το ποίμνιο...

Θέλω να σας κάνω μια απλή αλλά σημαντική ερώτηση:

***Πότε ήταν η τελευταία φορά που προσέξατε
σκοπίμα τον εαυτό σας;***

Όχι τον άντρα σου.

Όχι τη γυναίκα σου.

Όχι τα παιδιά σου.

Όχι το ποιμένα σου.

Όχι το χώρο της εργασίας σου.

Όχι τη κοινωνία.

Σὺ τον εαυτό σου.

Είναι εκπληκτικό το πόσο εύκολα μπορούμε να γίνουμε ειδικοί σε όλους τους άλλους, ενώ παράλληλα παραμένουμε ανίδεοι για το τι συμβαίνει μέσα μας.

Παρατηρούμε πού χρειάζονται να αναπτυχθούν οι άλλοι.

Παρατηρούμε τι πρέπει να αλλάξουν οι άλλοι.

Παρατηρούμε τι θα έπρεπε να κάνουν οι άλλοι διαφορετικά.

Ωστόσο, ο Παύλος, μιλώντας στους ηγέτες της εκκλησίας στις Πράξεις 20, λέει: «Προσέξτε τον εαυτό σας...»

Πριν τους πει να ποιμάνουν το ποίμνιο, πριν μιλήσει για διακονία, πριν μιλήσει για την ευθύνη τους για τους άλλους, τους λέει να προσέχουν τον εαυτό τους.

Δεν μπορείς να ηγηθείς σωστά, όσον αφορά, τους άλλους αν δεν ηγείσαι ο ίδιος του εαυτού σου.

Δεν μπορείς να διαχειριστείς πιστά αυτό που ο Θεός έχει θέσει στα χέρια σου, ενώ παραμελείς αυτό που συμβαίνει στην καρδιά σου.

Οι λέξεις «προσέξτε» ή «παρακολουθήστε» σημαίνουν: Δώστε ιδιαίτερη προσοχή. Να είστε σε εγρήγορση. Να είστε προσεκτικοί.

Ένας από τους μεγαλύτερους κινδύνους για τους Χριστιανούς δεν είναι απαραίτητα να σταματήσουμε να αγαπάμε τον Θεό. Είναι ότι σταματάμε να δίνουμε την απαραίτητη προσοχή.

Συνεχίζουμε να πηγαίνουμε στην εκκλησία.

Συνεχίζουμε να υπηρετούμε.

Συνεχίζουμε να αναλαμβάνουμε τις ευθύνες μας.

Μπορεί ακόμα και να συνεχίζουμε να φαινόμαστε πνευματικά ισχυροί.

Αλλά εσωτερικά, μπορεί να παρασυρόμαστε σε μια επικίνδυνη και ύπουλη παραπλάνηση που σπάνια διακρίνεται. Συμβαίνει σταδιακά — μία παραμελημένη σκέψη, μία καθυστερημένη πράξη υπακοής, μία ανεκτί στάση, ένας μικρός συμβιβασμός κάθε φορά.

Το καλοκαίρι είναι συχνά μια εποχή που η ζωή επιβραδύνει. Ξεκουραζόμαστε. Ταξιδεύουμε. Οι ρουτίνες μας αλλάζουν. Ίσως αυτό το καλοκαίρι ο Θεός μας προσκαλεί όχι μόνο να ξεκουραστούμε σωματικά, αλλά και να αποκτήσουμε ξανά πνευματική επίγνωση.

Ίσως λέει: «Χαλάρωσε αρκετά για να παρατηρήσεις τι συμβαίνει μέσα σου».

Επειδή η επίγνωση δεν είναι καταδίκη. Η επίγνωση είναι μια πρόσκληση από τον Θεό για επιστροφή στην ευθυγράμμιση.

ΠΑΥΣΗ & ΣΚΕΨΗ

**Πότε ήταν η τελευταία φορά που προσέξατε τον εαυτό σας;
Πού μπορεί να παρασύρεστε — ήσυχα, κάνοντας έναν
μικρό συμβιβασμό κάθε φορά;**

Το αρχικό σχέδιο του Θεού ήταν η συνεργασία

Κάθε φορά που ακούμε διδασκαλία για σκοπό, ενθουσιαζόμαστε. Μας αρέσει το Ιερεμίας 29:11. Μας αρέσει η Εφεσίους 2:10. Μας αρέσει να ακούμε ότι ο Θεός μας έχει δημιουργήσει με σκοπό. Και πραγματικά το έχει κάνει.

Αλλά ο σκοπός δεν είναι απλώς αυτό που πετυχαίνεις. Σκοπός είναι ο λόγος για τον οποίο δημιουργήθηκε κάτι. Αν δεν καταλαβαίνεις την πρόθεση του Θεού για τη ζωή σου, μπορεί να γίνεις πολύ απασχολημένος κάνοντας πράγματα που Εκείνος δεν σου ζήτησε ποτέ να κάνεις.

Έχετε παρατηρήσει ποτέ ότι η πρώτη εικόνα του Θεού για τον σκοπό ήταν απίστευτα συνηθισμένη; Ήταν ένας κήπος.

Ο Αδάμ δεν κήρυττε.

Δεν έκανε θαύματα.

Δεν ηγούνταν της λατρείας.

Δεν ταξίδευε στα έθνη.

Καλλιεργούσε έναν κήπο.

Ονομασία ζώων.

Εργαζόμενοι πιστά.

Δημιουργία. Μάθηση.

Διαχειριζόμενος ό,τι του είχε εμπιστευτεί ο Θεός.

Αλλά το πιο όμορφο μέρος της Εδέμ δεν ήταν η εργασία. Ήταν η συναναστροφή η κοινωνία. Ο Αδάμ περπάτησε με τον Θεό.

Φανταστείτε αυτές τις συζητήσεις. Καθώς ο Αδάμ καλλιεργούσε τον κήπο, η σοφία δεν προερχόταν από κάποιο σεμινάριο. Προερχόταν από το να περπατάει με τον Θεό.

Ο σκοπός δεν προοριζόταν ποτέ να είναι ξεχωριστός από τη σχέση.

Ο Θεός δεν έδωσε απλώς στον Αδάμ μια αποστολή. Του έδωσε πρόσβαση στον Εαυτό Του. Η αποστολή απέρρεε από τη σχέση.

Μερικές φορές επικεντρωνόμαστε τόσο πολύ στην ανακάλυψη της αποστολής μας που παραμελούμε Εκείνον που μας την έδωσε. Μας γοητεύει αυτό που θέλει να κάνει ο Θεός μέσω εμάς, ενώ δίνουμε λίγη προσοχή σε αυτό που θέλει να κάνει μέσα μας.

«Κύριε, χρησιμοποίησέ με».

«Κύριε, ευλόγησέ με».

«Κύριε, μεγάλωσε την επιρροή μου».

«Κύριε, δείξε μου τον σκοπό μου».

Αλλά ίσως ο Θεός ρωτάει: «Θα με αφήσεις να σε διαμορφώσω;»

Επειδή ο Θεός δεν προετοιμάζει απλώς μια αποστολή για σας. Σας προετοιμάζει για την αποστολή. Το χάρισμά σας μπορεί να σας οδηγήσει σε μέρη που ο χαρακτήρας σας πρέπει να είναι σε θέση να αντέξει.

***Πριν υπάρξει ο καρπός δημόσια, πρέπει να υπάρξει
προσωπικός σχηματισμός.***

ΠΑΥΣΗ & ΣΚΕΨΗ

**Τι θέλει να κάνει ο Θεός ΜΕΣΑ σε σένα αυτή τη στιγμή —
όχι μόνο μέσα από σένα. Σε ποια σημεία μπορεί να
διαμορφώνει τον χαρακτήρα σου για ό,τι σε περιμένει;**

Ο Ιησούς Αποκατέστησε τη Συνεργασία Του Μαζί Σου

Ο Ιησούς ήρθε για να αποκαταστήσει ό,τι χάθηκε στην Εδέμ. Ακούστε την πρόσκλησή Του στο Κατά Ιωάννη 15: «Μείνετε ενωμένοι μαζί μου...» Μείνετε ενωμένοι μαζί μου. Μείνετε συνδεδεμένοι μαζί μου. Ζήστε σε σχέση μαζί μου.

Και μετά: «Θα φέρετε πολύ καρπό». Προσέξτε την εντολή. Ο Ιησούς δεν είπε ποτέ: «Κάνετε καρπό για να μείνετε ενωμένοι μαζί μου». Είπε: «Μείνετε ενωμένοι μαζί μου, και καρπός θα έρθει».

Ο καρπός δεν παράγεται από ξέφρενη δραστηριότητα. Είναι το φυσικό αποτέλεσμα της σύνδεσης.

Συχνά προσπαθούμε να παράγουμε εξωτερικά αυτό που μπορεί να διαμορφωθεί μόνο εσωτερικά. Προσπαθούμε περισσότερο. Δίνουμε βάση στο τι κάνουμε και αυξάνουμε την απασχόληση μας. Προσθέτουμε περισσότερες ευθύνες. Δίνουμε περισσότερες υποσχέσεις. Αλλά ο Ιησούς μας επαναφέρει στην πηγή: «Μείνετε ενωμένοι μαζί μου».

ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ 2:12-13

Συνεχίστε να εργάζεστε τη σωτηρία σας με φόβο και τρόμο, επειδή ο Θεός είναι αυτός που ενεργεί μέσα σας το να θέλετε και να ενεργείτε σύμφωνα με το αγαθό του σκοπού.

Ο Παύλος δεν λέει, «Κάθισε αναπαυτικά και άσε τον Θεό να κάνει τα πάντα». Ούτε λέει, «Όλα εξαρτώνται από εσένα». Λέει: Ασκήσου — επειδή ο Θεός εργάζεται μέσα σου.

Τοποθετούμαστε. Ο Θεός μας μεταμορφώνει.

Υπακούμε. Αυτός ενδυναμώνει.

Πειθαρχούμε τους εαυτούς μας. Αυτός μας δίνει δύναμη.

Ανανεώνουμε το νου μας. Αυτός αλλάζει την κατεύθυνση της ζωής μας.

Ο Αδάμ καλλιέργησε. Ο Θεός έδωσε τη ζωή.

Ο Ιησούς λέει, «Μείνετε». Ο Παύλος λέει, «Εργαστείτε με αυτό που ήδη εργάζεται ο Θεός».

Αυτό ήταν πάντα το σχέδιο του Θεού: σχέση, συνεργασία και διαχείριση.

ΠΑΥΣΗ & ΣΚΕΨΗ

Πού προσπαθείς να παράγεις κάτι με προσπάθεια που μπορεί να αναπτυχθεί μόνο μέσω της σύνδεσης; Πώς θα έμοιαζε το «μένω ενωμένος» αυτή την εβδομάδα;

Η Επίγνωση Είναι η Αρχή της Μεταμόρφωσης

Το Άγιο Πνεύμα εργάζεται πάντα. Ελέγχει. Διδάσκει. Καθοδηγεί. Υπενθυμίζει. Βοηθά. Αποκαλύπτει. Αλλά δεν εξαναγκάζει. Μας προσκαλεί να ανταποκριθούμε. Αυτό σημαίνει ότι έχουμε την ευθύνη να αποκτήσουμε επίγνωση.

Μερικές φορές προσευχόμαστε: «Κύριε, δείξε μου το θέλημά Σου». Εν τω μεταξύ, ο Θεός μπορεί να λέει: «Προσπαθώ να σου δείξω την καρδιά σου».

Μερικές φορές προσευχόμαστε: «Κύριε, άνοιξε την επόμενη πόρτα». Και ίσως να λέει: «Πριν ανοίξω την πόρτα, θέλω να ανοίξω τα μάτια σου».

Επειδή μερικές φορές το μεγαλύτερο εμπόδιο για το επόμενο βήμα μας δεν βρίσκεται έξω από εμάς. Είναι κάτι μέσα μας που δεν είμαστε ακόμη πρόθυμοι να αναγνωρίσουμε.

Το να προσέχουμε τον εαυτό μας σημαίνει να έχουμε το θάρρος να θέτουμε ειλικρινή ερωτήματα:

Έχω επίγνωση του βάρους που έχειβάλει ο Θεός στην καρδιά μου;

Έχω επίγνωση του φόβου που με σταματάει συνεχώς;

Έχω επίγνωση των δικαιολογιών που έχω πνευματικοποιήσει;

Έχω επίγνωση των συνηθειών που διαμορφώνουν αθόρυβα τη ζωή μου;

Έχω επίγνωση των σκέψεων που αφήνω επανειλημμένα να μπουν στο μυαλό μου;

Έχω επίγνωση των περιοχών που ο Θεός με προσκαλεί να ωριμάσω;

Αυτό που σκεφτόμαστε συνέχεια διαμορφώνει αυτό που πιστεύουμε.

Αυτό που πιστεύουμε επηρεάζει τις αποφάσεις που παίρνουμε.

Οι αποφάσεις που παίρνουμε συνέχεια γίνονται συνήθειες.

Οι συνήθειές μας διαμορφώνουν την κατεύθυνση της ζωής μας.

Μπορεί να μην είμαστε πάντα σε θέση να ελέγξουμε τι εισέρχεται στο μυαλό μας, αλλά μπορούμε να μάθουμε να κρατάμε τις σκέψεις μας αιχμάλωτες και να αποφασίζουμε με τι θα συνεχίσουμε να ασχολούμαστε.

Μερικές φορές λέμε: «Περιμένω τον Θεό». Και μερικές φορές αυτό είναι απολύτως αλήθεια. Αλλά μερικές φορές στην πραγματικότητα σημαίνει: «Φοβάμαι». «Δεν ξέρω από πού να ξεκινήσω». «Δεν νιώθω έτοιμος». «Τι θα γίνει αν αποτύχω;» «Τι θα σκεφτεί ο κόσμος;» «Δεν θέλω να αφήσω ό,τι είναι άνετο».

Ο Θεός δεν μπορεί να μεταμορφώσει αυτό που αρνούμαι συνεχώς να αναγνωρίσω.

Μερικοί από εμάς αποφεύγουμε να κοιτάξουμε ειλικρινά τον εαυτό μας επειδή φοβόμαστε τι θα ανακαλύψουμε. Νομίζουμε ότι αν αναγνωρίσουμε την αδυναμία, την αποτυχία ή την ασυνέπειά μας, ο Θεός θα απογοητευτεί από εμάς.

Αλλά ο Θεός δεν αποκαλύπτει την κατάσταση μας για να μας απορρίψει. Αποκαλύπτει τι χρειάζεται τη θεραπεία, την αλήθεια και τη μεταμορφωτική Του δύναμη.

ΡΩΜΑΙΟΥΣ 8:1

Δεν υπάρχει πλέον καταδίκη για όσους είναι εν Χριστώ Ιησού.

Η καταδίκη λέει: «Κάτι δεν πάει καλά με εσένα και δεν υπάρχει ελπίδα». Η πεποίθηση λέει: «Δεν είσαι αυτός. Επέστρεψε σε ευθυγράμμιση με αυτό που σε δημιούργησε ο Θεός να είσαι».

Η καταδίκη μας κάνει να κρυβόμαστε από τον Θεό.

Η πεποίθηση μας έλκει προς τον Θεό.

Η ντροπή λέει, «Κάλυψε τον εαυτό σου».

Η Χάρη λέει, «Έλα στο φως».

Όταν ο Αδάμ συνειδητοποίησε τη γύμνια του, κρύφτηκε. Αλλά ο Θεός ήρθε να τον βρει και τον ρώτησε: «Πού είσαι;» Ο Θεός δεν ρωτούσε επειδή είχε χάσει την τοποθεσία του Αδάμ. Βοηθούσε τον Αδάμ να αναγνωρίσει την κατάστασή του.

Ο Θεός μας ρωτάει ακόμα: «Πού είσαι;»

Πού βρίσκεσαι συναισθηματικά;

Πού βρίσκεσαι πνευματικά;

Πού βρίσκεσαι στις σκέψεις σου;

Πού βρίσκεσαι στην υπακοή σου;

Όχι επειδή θέλει να σε καταδικάσει, αλλά επειδή θέλει να σε αποκαταστήσει. Το ξέρει ήδη — αλλά πρέπει να γίνω πρόθυμος να το δω.

***Η επίγνωση είναι το πρώτο βήμα προς την
ευθυγράμμιση.***

ΠΑΥΣΗ & ΣΚΕΨΗ

**Αν ο Θεός σε ρωτούσε σήμερα «Πού είσαι;» — πώς θα
απαντούσες, ειλικρινά; Τι δεν θα ήθελες να δεις;**

Όταν Σταματάμε να Δίνουμε Προσοχή

Όταν σταματάμε να δίνουμε προσοχή στη ζωή μας, αυτό συχνά εμφανίζεται με έναν από τρεις τρόπους: τεμπελιά, αναβλητικότητα και εφησυχασμό. Αυτά τα τρία μπορεί να φαίνονται διαφορετικά, αλλά το καθένα μας εμποδίζει να ανταποκριθούμε σε αυτά που μας δείχνει ο Θεός.

1. Τεμπελιά — «Δεν θέλω την προσπάθεια»

Η τεμπελιά είναι να ξέρεις τι πρέπει να γίνει αλλά να αρνείσαι την προσπάθεια που απαιτείται για να το κάνεις. Λέει: «Αυτό είναι πολύ δύσκολο». «Αυτό απαιτεί υπερβολική προσπάθεια». «Δεν έχω όρεξη να το κάνω». «Κάποιος άλλος θα το φροντίσει».

Θέλουμε τη συγκομιδή, αλλά δεν θέλουμε να καλλιεργήσουμε το χωράφι. Θέλουμε πνευματική ωριμότητα, αλλά χωρίς πνευματική πειθαρχία. Θέλουμε ισχυρότερες σχέσεις, αλλά χωρίς δύσκολες συζητήσεις. Θέλουμε αλλαγή, αλλά χωρίς να αλλάξουμε τις συνήθειές μας.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ 13:4

Η όρεξη του οκνηρού δεν χορταίνει ποτέ, αλλά οι επιθυμίες του επιμελή ικανοποιούνται πλήρως.

Ο τεμπέλης άνθρωπος εξακολουθεί να έχει επιθυμίες - όνειρα, ιδέες, καλές προθέσεις. Το πρόβλημα δεν είναι η απουσία επιθυμίας. Είναι η απροθυμία να καταβληθεί συνεπής

προσπάθεια. Η τεμπελιά λέει: «Θέλω το αποτέλεσμα, αλλά δεν θέλω την ευθύνη που απαιτείται για να το παράγω».

Στο Ματθαίος 25, στον δούλο είχε εμπιστευτεί κάτι, αλλά το έθαψε. Η τεμπελιά του δεν ήταν απλώς αδράνεια. Ήταν μια αποτυχία να διαχειριστεί αυτό που του είχε αναθέσει ο κύριός του.

2. Αναβλητικότητα — «Θα το κάνω αργότερα»

Η αναβλητικότητα καθυστερεί την υπακοή που ήδη γνωρίζουμε ότι ο Θεός ζητά από εμάς. Δεν είναι πάντα έλλειψη γνώσης. Μερικές φορές γνωρίζουμε ήδη αρκετά.

Ξέρουμε ότι πρέπει να ζητήσουμε συγγνώμη.

Ξέρουμε ότι πρέπει να συγχωρούμε.

Ξέρουμε ότι πρέπει να ξεκινήσουμε.

Ξέρουμε ότι πρέπει να σταματήσουμε.

Ξέρουμε ότι πρέπει να ζητήσουμε βοήθεια.

Ξέρουμε ότι πρέπει να επιστρέψουμε στον Θεό.

Αλλά αναβάλλουμε τη δράση. Στις Πράξεις 24, ο Φήλιξ άκουγε τον Παύλο καθώς μιλούσε για δικαιοσύνη, εγκράτεια και την επερχόμενη κρίση. Ο Φήλιξ φοβήθηκε. Ελέγχθηκε. Κι όμως απάντησε: «Αρκετά προς το παρόν... όταν το βρω βολικό, θα σε καλέσω».

Ο Φήλιξ δεν απέρριπτε ανοιχτά την αλήθεια. Ανέβαλε την ανταπόκριση του σε αυτήν. Αλλά η καθυστερημένη υπακοή εξακολουθεί να αποτελεί ανυπακοή.

ΙΑΚΩΒΟΥ 4:17

Αν κάποιος, λοιπόν, γνωρίζει το καλό που πρέπει να κάνει και δεν το κάνει, είναι αμαρτία γι' αυτόν.

Είναι δυνατόν να ακούμε πολλά κηρύγματα, να διαβάζουμε πολλά βιβλία και να παρακολουθούμε πολλά συνέδρια, κι όμως να παραμένουμε αμετάβλητοι — όχι επειδή μας λείπει η αποκάλυψη, αλλά επειδή δεν έχουμε ενεργήσει σύμφωνα με την αποκάλυψη που ήδη λάβαμε.

Συχνά υπερεκτιμούμε τι χρειαζόμαστε πριν ξεκινήσουμε. Ο Θεός μπορεί να μην μας δώσει τον πλήρη χάρτη. Συχνά μας δίνει αρκετό φως για το επόμενο βήμα. Δεν χρειάζεται να καταλαβαίνετε τα πάντα για να υπακούσετε σε κάτι.

Ποια είναι η μία πράξη υπακοής που αναβάλλεις;

3. Εφησυχασμός — «Έχω κάνει αρκετά»

Ο εφησυχασμός είναι να νιώθουμε άνετα με το πού βρισκόμαστε και να χάνουμε την επιθυμία να συνεχίσουμε να αναπτυσσόμαστε. Είναι επικίνδυνος επειδή μπορεί να μεταμφιεστεί σε ικανοποίηση.

Η βιβλική ικανοποίηση λέει: «Είμαι ευγνώμων για όσα μου έχει δώσει ο Θεός». Η εφησυχασμός λέει: «Δεν χρειάζεται πλέον να μεγαλώσω». Ψιθυρίζει: «Έχω ήδη υπηρετήσει». «Το έχω ήδη μάθει αυτό». «Έχω προχωρήσει αρκετά». «Τουλάχιστον τα πάω καλύτερα από αυτό το άτομο».

Αλλά το κριτήριό μας δεν είναι ένα άλλο πρόσωπο. Το κριτήριό μας είναι ο Χριστός.

Όχι ότι τα έχω ήδη καταφέρει όλα αυτά ή ότι έχω ήδη φτάσει στον στόχο μου, αλλά συνεχίζω...

Ο Παύλος αρνήθηκε να πιστέψει ότι η ανάπτυξη του παρελθόντος σήμαινε ότι είχε τελειώσει να μεγαλώνει. Ο εφησυχασμός λέει: «Έχω ήδη κάνει αρκετά». Ο Παύλος λέει: «Δεν έχω φτάσει ακόμα, οπότε συνεχίζω να προχωράω μπροστά».

Η εφησυχασμός σπάνια εμφανίζεται ξαφνικά. Εγκαθίσταται ήσυχα μέσα από την άνεση, τον φόβο, την υπερηφάνεια, την απόσπαση της προσοχής, την οικειότητα και το να ζεις με τις νίκες του χθες. Η υπακοή του χθες δεν μπορεί να αντικαταστήσει την υπακοή του σήμερα.

***Το ερώτημα δεν είναι μόνο «Έχω μεγαλώσει;» αλλά
«Εξακολουθώ να μεγαλώνω;»***

ΠΑΥΣΗ & ΣΚΕΨΗ

**Ποιο από τα τρία — τεμπελιά, αναβλητικότητα,
εφησυχασμός — σε επηρεάζει περισσότερο αυτή τη
στιγμή; Πόσο σου κοστίζει;**

Η Πρόσκληση

Μπορείτε να δείτε το μοτίβο;

Η τεμπελιά λέει: «Δεν θέλω την προσπάθεια».

Η αναβλητικότητα λέει: «Θα το κάνω αργότερα».

Η εφησυχασμός λέει: «Έχω κάνει αρκετά».

Αλλά μια καρδιά που προσέχει λέει: «Άγιο Πνεύμα, δείξε μου πού θέλεις να μεγαλώσω — και δώσε μου το θάρρος να ανταποκριθώ». Αυτό είναι συνεργασία.

Το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να υπακούσει στη θέση μας. Δεν μπορεί να επιλέξει ειλικρινή στάση στη θέση μας. Δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τη δύσκολη συζήτηση για εμάς. Δεν μπορεί να συγχωρήσει για εμάς. Δεν μπορεί να καλλιεργήσει τον χαρακτήρα μας για εμάς. Δεν μπορεί να ανανεώσει τη σκέψη μας χωρίς τη συνεργασία μας.

Δίνει δύναμη. Ελέγχει. Διδάσκει. Ενδυναμώνει. Ηγείται. Αλλά πρέπει να επιλέξουμε να ανταποκριθούμε.

Γι' αυτό ο Παύλος λέει: «Εργαστείτε τη σωτηρία σας... επειδή ο Θεός είναι αυτός που ενεργεί μέσα σας». Η ευθύνη μας δεν είναι να δημιουργήσουμε μεταμόρφωση. Η ευθύνη μας είναι να τοποθετηθούμε, να ανταποκριθούμε στον Θεό και να κάνουμε το επόμενο βήμα υπακοής. Η ευθύνη του Θεού είναι η μεταμόρφωση.

Ένας Τρόπος Ζωής: Σταμάτα · Κοίτα · Ανταποκρίσου · Περπάτα

Η επίγνωση πρέπει να γίνει κάτι περισσότερο από κάτι που βιώνουμε κατά τη διάρκεια ενός κηρύγματος. Πρέπει να γίνει τρόπος ζωής.

Το πιο ισχυρό παράδειγμα είναι ο άσωτος υιός. Στο Λουκάς 15:17 λέει: «Όταν συνήλθε...» Αυτή είναι η επίγνωση. Η αλλαγή δεν ξεκίνησε όταν έφτασε στο σπίτι του πατέρα του. Ξεκίνησε όταν έγινε πρόθυμος να αναγνωρίσει την πραγματική του κατάσταση.

Είχε φύγει από το σπίτι του πατέρα του σωματικά, αλλά πριν από αυτό, η καρδιά του είχε ήδη φύγει. Η παρακμή ξεκινά πάντα πριν δούμε τις ορατές συνέπειές της.

Σταμάτησε να κατηγορεί τη μεγάλη πείνα της χώρας. Σταμάτησε να κατηγορεί τους ανθρώπους που δεν τον βοηθούσαν. Σταμάτησε να προσποιείται ότι όλα ήταν καλά. Κοίταξε με ειλικρίνεια τη κατάσταση του. Αλλά η επίγνωση δεν ήταν το τέλος. Είπε: «Θα σηκωθώ και θα πάω στον πατέρα μου».

Σταμάτησε.

Κοίταξε.

Απάντησε.

Και μετά περπάτησε.

1. Σταματάω

Πριν αλλάξω οτιδήποτε, σταματάω. Ο Ψαλμός 46:10 λέει: «Ησυχάστε, και γνωρίστε ότι εγώ είμαι ο Θεός». Η επίγνωση σπάνια ξεκινά έχοντας πολυάσχολη ζωή. Ξεκινά με την ηρεμία.

Ζούμε σε έναν κόσμο γεμάτο θόρυβο. Αλλά αν δεν ηρεμήσουμε ποτέ, μπορεί να παραμείνουμε απασχολημένοι χωρίς να αναγνωρίζουμε ότι κινούμαστε προς τη λάθος κατεύθυνση. Η ηρεμία δεν είναι αδράνεια. Η ηρεμία δημιουργεί τον χώρο στον οποίο μπορούμε να ακούσουμε, να δούμε και να αποκτήσουμε επίγνωση.

Προσευχήσου: «Άγιο Πνεύμα, βοήθησέ με να δω αυτό που θέλεις να δω».

2. Κοιτάζω

Τώρα κοιτάζω ειλικρινά τον εαυτό μου. Όχι τον γείτονά μου. Όχι τον σύζυγό μου. Όχι τον ποιμένα μου. Εμένα.

Β' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ 13:5

Εξετάστε τον εαυτό σας... δοκιμάστε τον εαυτό σας.

Η αυτοεξέταση δεν είναι αυτοκαταδίκη. Είναι η δημιουργία χώρου για το Άγιο Πνεύμα να μου δείξει τι είναι αλήθεια για την τωρινή μου κατάσταση. Ο Δαβίδ προσευχήθηκε: «Ερεύνησέ με, Θεέ, και γνώρισε την καρδιά μου...» (Ψαλμός 139:23-24).

«Εξετάστε τον εαυτό σας» — Αναλαμβάνω την ευθύνη να δώσω την ανάλογη προσοχή. «Ερεύνησέ με, Θεέ μου» — Προσκαλώ το Άγιο Πνεύμα να αποκαλύψει αυτό που δεν μπορώ να δω μόνος μου.

Αναρωτηθείτε: Πού αποφεύγω την ευθύνη μου; Τι έχω αναβάλει; Πού έχω νιώσει υπερβολικά άνετα; Ποια σκέψη επιστρέφει συνεχώς και την αγνοώ; Ποια συνήθεια με διαμορφώνει σε κάποιον που δεν θέλω να γίνω; Πού με προσκαλεί το Άγιο Πνεύμα να μεγαλώσω;

Μην υπερασπίζεσαι. Μην κατηγορείς. Μην συγκρίνεις. Απλώς κοίταξε με ειλικρίνεια. Δεν μπορείς να αλλάξεις αυτό που δεν είσαι διατεθειμένος να αντιμετωπίσεις.

3. Ανταπόκριση

Τώρα αποφασίζω εγώ τι θα κάνω. Όχι δέκα πράγματα. Ένα πράγμα. Συχνά μας κατακλύζει η σκέψη ότι η μεταμόρφωση απαιτεί να αλλάξουμε ολόκληρη τη ζωή μας ταυτόχρονα. Αλλά η μεγάλη αλλαγή συχνά ξεκινά με μια μικρή πράξη υπακοής.

Μία συζήτηση. Μία συγγνώμη. Ένα τηλεφώνημα.

Μία εφαρμογή. Μία ώρα με τον Θεό.

Ένα υγιές όριο. Μία συνήθεια.

Μία πράξη συγχώρεσης. Μία απόφαση να ζητήσεις βοήθεια.

Ένα μικρό βήμα.

Δεν χρειάζεται να κάνεις κάθε βήμα σήμερα. Αλλά πρέπει να κάνεις το επόμενο βήμα. Ρώτα: «Τι είναι ένα πράγμα που μπορώ να κάνω σε απάντηση σε αυτό που μου έχει δείξει ο Θεός;» Στη συνέχεια, αποφάσισε πότε θα το κάνεις. Μια καλή πρόθεση χωρίς απόφαση συχνά γίνεται μια άλλη μορφή αναβλητικότητας.

4. Περπάτησε

Αύριο, κάνε το πάλι. Σταμάτα. Κοίτα. Ανταποκρίσου. Περπάτα. Η επίγνωση δεν είναι κάτι που συμβαίνει μία φορά. Είναι ένας τρόπος ζωής.

Το να δίνεις προσοχή σημαίνει να μαθαίνεις να παρατηρείς τις σκέψεις σου, τις συμπεριφορές σου, τις συνήθειές σου και τις κινήσεις του Αγίου Πνεύματος μέσα σου. Σημαίνει να κάνεις μικρές προσαρμογές προτού απομακρυνθείς από εκεί που σε οδηγεί ο Θεός.

Δεν ωριμάζεις πνευματικά μέσα από μια δραματική στιγμή. Ωριμάζεις μέσα από επαναλαμβανόμενες καθημερινές επιλογές να ανταποκρίνεσαι στον Θεό.

Η κατεύθυνση έχει μεγαλύτερη σημασία από την ταχύτητα. Ένα μικρό βήμα προς τη σωστή κατεύθυνση εξακολουθεί να είναι κίνηση.

ΠΑΥΣΗ & ΣΚΕΨΗ

Ποιο είναι το ΕΝΑ πράγμα που σου ζητά ο Θεός — και τότε θα το κάνεις; Γράψε το. Μια απόφαση με ημερομηνία είναι η αρχή της υπακοής.

Ποιο Πράγμα Σε Προκαλεί να Συνειδητοποιήσεις;

Καθώς τελειώνουμε, δεν θέλω να σας ρωτήσω, «Ποιος είναι ο σκοπός σας;» Πιστεύω ότι ο Θεός θέτει μια διαφορετική ερώτηση: «Τι προσπαθώ να σας κάνω να συνειδητοποιήσετε;»

Ίσως είναι μια σχέση. Ίσως μια στάση ζωής. Ίσως φόβος. Ίσως ο τρόπος που χρησιμοποιείς τον χρόνο σου. Ίσως μια συνήθεια που κατευθύνει αθόρυβα τη ζωή σου. Ίσως ένα όνειρο που ο Θεός έβαλε στην καρδιά σου πριν από χρόνια και το έχεις αφήσει στο ράφι. Ίσως κάτι που ήδη ξέρεις ότι πρέπει να κάνεις, αλλά συνεχίζεις να περιμένεις μια πιο κατάλληλη στιγμή. Ίσως απλώς η πρόσκλησή Του να περάσεις ξανά χρόνο μαζί Του.

Η επιθυμία του Θεού δεν έχει αλλάξει ποτέ. Από τον Κήπο της Εδέμ, μέχρι την πρόσκληση του Ιησού να μείνουμε ενωμένοι μαζί Του, μέχρι το Άγιο Πνεύμα που ζει μέσα μας σήμερα, η επιθυμία του Θεού ήταν πάντα η συνεργασία.

Ενδιαφέρεται για αυτό που κάνουμε, αλλά ακόμη περισσότερο για το ποιοι γινόμαστε καθώς το κάνουμε.

Αυτό που σου έχει αναθέσει να κάνεις έχει σημασία — αλλά έχει σημασία και ο άνθρωπος που θα τη φέρει εις πέρας.

Το χάρισμά σου έχει σημασία — αλλά ο χαρακτήρας σου πρέπει να είναι σε θέση να το μεταφέρει.

Το μέλλον σου έχει σημασία — αλλά διαμορφώνεται από τις αποφάσεις που παίρνεις σήμερα.

Ας ακούσουμε λοιπόν ξανά τα λόγια του Παύλου:

Προσέξτε τον εαυτό σας.

Σταμάτα. Κοίτα. Ανταποκρίσου. Περπάτησε.

Να έχετε επίγνωση του τι αποκαλύπτει το Άγιο Πνεύμα.

Επίτρεψέ Του να σε επαναφέρει σε ευθυγράμμιση.

Κάντε το επόμενο βήμα της υπακοής.

Και μετά παρακολουθήστε καθώς ο Θεός παράγει μέσα σας — και μέσω εσάς — τον καρπό που μόνο Αυτός μπορεί να παράγει.

*«Προσέξτε τον εαυτό σας»
και όλο το ποίμνιο.»*

Π Ρ Α Ξ Ε Ι Σ 2 0 : 2 8